

het visserijblad

Dinsdag 30 December 1975 — Nr.52

ABONNEMENTEN : BINNENLAND 1 JAAR 1.300 FR. — 6 MAANDEN 650 FR. — 3 MAANDEN 325 FR. —
BUITENLAND 1.500 FR. — NEDERLAND 90 GULDEN — REDAKTIE, BEHEER, PUBLICITEIT EN DRUKKERIJ :
HENDRIK BAELSKAAI 30 - 8400 OOSTENDE — TEL. (059) 70.77.13 - 70.77.14 — P.C.R. 41.89.87 — H.R.O. 25202
DIREKTEUR : PR. VANDENBERGHE

BOODSCHAP VAN EERSTE MINISTER TINDEMANS

De zeevisserij staat dagelijks in het nieuwe, nu eens als twistappel tussen zeevarende mogendheden, dan weer als een dramatische gebeurtenis in het rampendossier en soms als een vraag die het leven en de toekomst van de ganse mensheid betreft: voedingsreserves, arbeidsmogelijkheid, inkomen

Toch blijft de zeevisserij nog te veel in de schaduw; de harde kanten van het zeemansleven, de wisselvalligheden waaraan de eigenlandse visnijverheid steeds weer ten prooi valt, de toekomst van de vissersgemeenschap komen al te weinig aan bod.

Maar op het ogenblik dat de wereld een economische recessie kent, rijzen alle vragen scherper en op een meer betrokken wijze. Zo ook de zeemansvragen en de toekomst van de visserij.

Ik ben blij mij vandaag, langs dit Kerstnummer, te kunnen wenden tot al diegenen die tot het vissersbedrijf behoren en die door hun aanhoudende inzet mede getuigen van lotsverbondenheid en gemeenschapszin. Indien wij vandaag nog ons land welvarend kunnen heten, dan is het ook dank zij hun arbeid. Wanneer wij nu moeilijke tijden beleven, dan voelen wij ons meer dan ooit van die arbeid afhankelijk.

Dag aan dag zoek ik samen met de Regeringsploeg naar passende oplossingen voor de moeilijkheden waarmee ons land heeft af te rekenen. Ik laat me voorlichten door mensen met lange ervaring in het vissersleven. Gaarne laat ik mij ook inspireren door het voorbeeld van moed, durf en risico die kenmerken van de visser zijn.

« In de nood kent men zijn beste vrienden ».

Wij komen onze moeilijkheden alleen te boven wanneer wij, ieder van zijn kant, mede verantwoordelijkheid dragen en ons inspannen om gemeenschappelijk een oplossing te vinden. Daarop vertrouwd ik stellig.

Aan alle vissers, aan alle families uit de zeevisserij wens ik een echt gelukkig Nieuwjaar. Moge 1976 voor hen allen een goed jaar worden, een jaar dat telt in hun leven, een jaar dat voor ieder wat menselijk geluk bracht.

HET GEBREK AAN GEZAG, VERANTWOORDE- LIJKHEIDSZIN EN ORGANISATIE, DE ZIEKTE VAN HET VISSERIJBEDRIJF

door P. Vandenberghe, uitgever.

TOEN WE — één jaar geleden — het in deze kolommen hadden over de toenmalige crisis in de visserij en hoe deze zou kunnen of dienen overbrugd te worden, dachten we dat de aanwijzingen daarin gegeven, zouden leiden tot meer aanpakken van de vraagstukken die het bedrijf schaden, tot meer samenwerking en tot meer dienen van het algemeen belang.

WE HADDEN het over overheidshulp, over reorganisatie en de noodzakelijke samenwerking tussen overheid en het bedrijf, welke we als een eerste vereiste van lukken bestempelden.

OF WE EEN JAAR LATER, niettegenstaande de crisis zich meer dan ooit heeft toegespitst, een stap vooruit zijn gegaan, betwijfelen we ten zeerste, want spijtig genoeg is het bedrijf verstrikt gebleven in allerlei gekibbel, persoonlijke veten en gebrek aan gezag, verantwoordelijkheidszin en reorganisatie.

NA ONZE HUIDIGE MINISTER van Landbouw die samen met onze eerste minister en de minister van Verkeerswezen, ons de eer hebben willen aandoen hun wensen en verlangens langs deze weg te doen toekomen, bedankt te hebben voor deze goed bedoelde attenties, menen we het onze plicht onze bedrijfsgenoten eens te meer te moeten wijzen op de noodzakelijkheid te willen inzien dat al dit gekibbel, al deze persoonlijke visies, misschien weliswaar passen in hun eigen kraam maar niet in dat van het beogen van het algemeen welzijn.

HET IS EEN FEIT dat de overheid slechts kan helpen de moeilijkheden in het bedrijf oplossen, als van hieruit zelf, eensgezind, opgetreden en het algemeen belang beoogd wordt.

EN WAT ZIEN WE NU ?

SEDERT EEN JAAR wordt er alleen gekibbeld, is er geen gezag, geen leiding, geen programma, geen reorganisatie.

HET SAMENGAAN in ons bedrijf is een van de zwakste punten welke dan nog verslechterd worden door een slechte eigen bureaucratistische organisatie.

DAARBIJ KOMT dat we op een vijftal mensen na, te doen hebben met een sterk individualisme van de bedrijfsgenoten, die weliswaar technisch bekwaam zijn, maar die te dikwijls menen dat ongebreidelde concurrentie voordeliger is dan op verstandelijke basis samen te werken.

DE PERSOONLIJKE BELANGEN wegen veel zwaarder dan het groepsbelang.

ELKEEN WEET IETS, wil iets, wil in beheerraden zitten, MAAR VOOR ZICH ZELF, niet voor het algemeen belang.

SEDERT MEER DAN EEN JAAR had men gewerkt aan een wit boek en toen het onlangs ter sprake kwam, was het een vod papier zonder werkelijk nuttige inslag.

HOREN WE NIET dat door sommigen uit de organisatie reeds voetstappen bij de overheid werden aangewend om het zeer nodig en belangrijk K. B. inzake de 12-mijlszone — waarbij schepen van 50 bruto ton en meer en hebbende een motor van 300 p.k. niet meer binnen die zone zullen mogen vissen — niet te laten verschijnen ?

EN ALS MEN DAN de reden er van vraagt en wat de kust-

(Vervolg blz. 3)

visserij, die eens te meer te braaf is, er van denkt, dan krijgt men voor antwoord : het zal onze tijd wel meemaken...

HIER SPEELT in dit artisanale bedrijf niet de wet van de verstandhouding, de samenhang, maar de wet van de jungle, waar de sterken alleen voor doel hebben de zwakken te vernietigen. De geschiedenis herhaalt zich ook hier. De taak van de overheid is het die zwakken, die kleinen, te beschermen. Want velen vergeten dat ze klein geweest zijn, maar vergeten niet waarom hun visie en niet die van het algemeen belang moet dienen.

STRAKS ZULLEN NIEUWE VISGRONDEN gezocht; misschien steun moeten verleend worden. Aan wie en hoe zal die geschieden? Ook de kwestie van de 200 mijlszone zal een voorname rol spelen en eigen belangen zien naar voor komen.

WIE ZAL zich geroepen voelen om met de administratie er over te handelen en de opinie van het algemeen belang te dienen?

ALLEMAAL VRAGEN waaruit zal blijken, dat hier het gezag en de kennis van de overheid omtrent de werkelijke noden van het bedrijf, de belangrijke rol zal spelen en dat die overheid op eigen bekwaamheid zal hoeven te rekenen maar niet op de adviezen van het bedrijf.

WANT HET BEDRIJF heeft geen gezag, heeft geen verantwoordelijkheidszin en is geen organisatie meer, maar een club, waar

elkeen meent het voor het zeggen te hebben en sommigen er alleen zijn om te vernietigen wat met zoveel moeite in 18 jaar werd opgebouwd.

INVLOEDEN kunnen bij de hogere overheid alleen gelden als er ten andere alleen bekwaamheid, leiding en gezag is. Wat staat er ons in die omstandigheden te doen? Zeker niet, wat sommigen beogen, de verdeeldheid aanhouden uit eigen belang, uit vrees dat invloeden het eigenbelang zullen doen sneuvelen.

ANGST EN VREES zijn slechte raadgevers.

BEZINNING en krachtig beleid zijn onafwendbaar nodig.

WIL MEN DIT BESEFFEN, bezinnen, dan kan en zal de overheid zijn onvoorwaardelijke steun verlenen. Doet men dat niet, dan zal wat sedert 1957 door ons en door verstandige reders opgebouwd is, teloor gaan, tot spijt van al de eerlijke bedrijfsgenoten.

MET DEZE OVERWEGING sluiten we dit jaar af, bewust dat, wanneer deze onderlinge verdeeldheid, die vertroebelde atmosfeer, waarin sommigen alleen het eigenbelang verdedigen, of hun persoonlijke veten willen botvieren, blijft voortduren, dit de ondergang van de Rederscentrale betekent, met al de triestige gevolgen voor het bedrijf zelf, dat al zo weinig mensen heeft om zijn belangen op hoger niveau te behartigen.

VISSERIJ WEER RATIONEEL EN RENDABEL MAKEN

door J. CHABERT, Minister van Verkeerswezen

Het Kerstnummer van het Visserijblad valt dit jaar wel op een somber ogenblik. We voelen nog allen het schrijnende leed veroorzaakt door de recente ramp van de B.604 „Ibis”. In stille piëteit breng ik een huldegroet aan die vijf jonge mensen die bij de uitoefening van hun zwaar beroep, in de volle bloei van hun verdienstelijk leven zo brutaal aan de genegenheid van hun gezin, hun familie, hun vrienden zijn onttrokken.

Zoals steeds bij dergelijke tragische gevallen vecht men eerst met ontzetting en machteloosheid tegen het onmeedogende en onverdiende noodlot. Pas nadien kon men de harde werkelijkheid aanvaarden. Moge onze visserij in de toekomst gespaard blijven van dergelijke ongevallen. Tevens druk ik de wens uit dat alle betrokken middens, zo van overheidswege als uit de privésector, alle middelen zouden aanwenden, zonder beperking, om de veiligheid van de scheepvaart te verhogen evenals de efficiëntie van reddingsoperaties.

Mijn bezorgdheid gaat ook naar de vele problemen die zich de laatste maanden stellen in de visserij. Hier bedoel ik vooral de overbevissing, de waterbezoedeling, de zandwinning in zee, de artificiële beschadiging van de zeebodem en de ermee gepaard gaande geleidelijke teleurgang van de visstand. Ook de moeilijkheden van verschillende aard waarmee de visserij, vooral sedert de oliecrisis, te kampen heeft zijn mij niet onbekend.

Ik wil dan ook langs deze weg de verzekering geven dat ik aandachtig en met begrip kennis zal nemen van de voor mijn Departement bestemde aanbevelingen die door de betrokken middens werden geformuleerd en die thans onderzocht worden door de Nationale Commissie voor Visserijbeleid.

Alhoewel onze nationale visserij vroeger nog moeilijke perioden doorworsteld heeft en de huidige ernstige toestand ongetwijfeld verband houdt met de algemene malaise in de West-Europese visserij, toch ben ik ervan overtuigd dat er precies op Europees vlak, in het kader van de Europese Gemeenschap, maatregelen moeten genomen worden om de visserij te rationaliseren en terug rendabel te maken.

Graag zal ik mijn steun verlenen aan alle economische en sociale verantwoorde initiatieven die hiertoe kunnen bijdragen.

AAN ONZE VISSERS EN REDERS

door A. LAVENS, Minister van Landbouw.

Bij deze jaarwisseling maken wij in de zeevisserij de balans op van een jaar dat in deze sector veel moeilijkheden met zich heeft gebracht. In economisch opzicht wou het maar niet vloten, en spijtig genoeg is ook dit jaar het bedrijf niet van scheepsrampen gespaard gebleven. In deze eindejaarsstemming verwijlen onze gedachten bij de bedrijfsgenoten die voortaan in onze rangen zullen ontbreken. Ik denk hierbij vooral aan de ongelukkige opvarenden van de B.60 «IBIS».

Sedert 1974 gaat het niet meer zo goed in de visserij. Het is een wereldfenomeen en in de meeste gevallen zijn de oorzaken overal dezelfde : verminderde vangstmogelijkheden als gevolg van de overbevissing, fel gestegen exploitatiekosten, voornamelijk ingevolge de forse stijging van de olieprijs, en stagnerende visprijzen, een uitloper van de algemene economische recessie.

Wij staan hier blijkbaar op een keerpunt in de visserij-economie. Er hebben een paar nieuwe factoren hun intrede gedaan in de visserijwereld, en het ziet er wel naar uit dat nog andere zullen volgen.

Ons landje is geografisch ongunstig gelegen ten opzichte van onze visgronden en is op visserijgebied een vragende partij die weinig of niets te bieden heeft. Als wij ons hiervan allen ten volle bewust zijn, dan zou het ons eigenlijk toch niet zo moeilijk mogen vallen om gezamenlijk het bedrijf zo goed mogelijk te herstructureren ten einde vervolgens als

(Vervolg blz. 5)